

ἄσμάτων· διότι ὅπως ἐν αὐτοῖς ὁ κλέφτης παρ-
ραγγέλλει εἰς τοὺς συντρόφους του ν' ἀφήσωσιν
εἰς τὸν τάφον του ἐν παράθυρον, διὰ νὰ βλέπη
τὴν ἀνοιξὶν ἀνθοῦσαν καὶ ν' ἀκούῃ τὸν κρότον
τῶν τουφεκίων, οὕτω καὶ τὰ ἀρχαῖα ἀνάγλυφα
δεικνύουσι βαθύ αἶσθημα πρὸς τὸν κόσμον τοῦ-
τον. Ὁ ἄνθρωπος ἀπερχόμενος εἰς τὸν Ἄδην
στρέφεται καὶ ρίπτει βλέμμα μελαγχολικόν
πρὸς πᾶν ὅ,τι εἶναι ἡναγκασμένος νὰ κατακλίῃ·
ἡ ἀσπίς καὶ τὸ δόρυ ἐλκύουσι τὸν ἄνδρα, ὅπως
τὸ βουνὸν καὶ τὸ καρποφύλλι τὸν κλέφτην, ἡ
γυνὴ ἐπεθύμει νὰ μείνῃ ἀκόμῃ ἐδῶ ἐπάνω καὶ
νὰ χαρῇ τὰ τέκνα της καὶ τὰ κοσμήματά της.
Τὰ αἰσθήματα ταῦτα εἶναι ἀνθρώπινα καὶ οὐ-
δέποτε ἐφάντασθησαν οἱ Ἕλληνες νὰ τ' ἀπο-
κρύψωσιν. Ἀντὶ ὅμως νὰ παριστῶσιν ἐπὶ τῶν
ἐπιθυμιῶν ἀναγλύφων τοὺς φόβους καὶ τὴν
θλίψιν τῶν ἐπὶ τῷ θανάτῳ, παρίσταν τὴν
χαρὰν, ἧς ἀπήλαυνον ἐνταῦθα. Τὸ ἀποτελεσμα-
εἶναι τὸ αὐτό· ὁ θεατὴς βλέπων τὴν Ἡγνῶν
κοσμουμένην ἢ τὴν Ἀρχεστράτην μετὰ τοῦ τέ-
κνου τῆς αἰσθάνεται οἶκτον πρὸς τὰς νεκρὰς
αὐτὰς γυναικας καὶ λυπεῖται διὰ τὸ προῶρως
κοπὲν νῆμα τῆς ζωῆς των, ἥτις ἔρρεε μεταξὺ
τόσων ἀθῶων ἡδονῶν· ἐὰν αὐταὶ αἱ γυναῖκες
παρίσταντο κοπτόμεναι καὶ ὀδυρόμεναι διὰ τὸν
θάνατόν των, δὲν θὰ τὸν συνεκίνηον πλείοτερον,
ἴσως μάλιστα τῷ ἐνέπνεον ἀποστροφὴν.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

Χρ. ΤΣΟΥΝΤΑΣ.

Ὡς γνωστόν, ὁ ἐνταῦθα πρὸ τινος διατελέσας πρε-
σβευτὴς τῆς Γαλλίας κόμης Κάρολος Δε-Μουτὴ εἶνε καὶ
δόκιμος συγγραφεὺς δημοσιεύσας πλὴν ἄλλων ἔργων καὶ
τὰς ἐκ Βοσπόρου ἐπιστολάς, ἐξ ὧν τῷ 1883
ἐδημοσίευσεν ἡ «Ἑστία» ἐν μεταφράσει γλαφυρώτα-
τον μέρος ἀφορῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἣν παρερχόμενος
τότε εἶγεν ἐπισκεφθῇ ὁ συγγραφεὺς. Ἀρτίως ὁ κ. Δε-
Μουτὴ ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ ἐγκρίτῳ περιοδικῷ τῶν Πα-
ρισίων τῇ «Νέᾳ Ἐπιθεωρήσει» σειρὰν ἄρθρων, ἐν οἷς
δι' ὅρους καλλιπεῦς καὶ ἀνθρώπῳ ἐκτίθησι τὰς περὶ
τῶν μνημείων, τῆς πόλεως καὶ τῆς κοινωνίας τῶν
Ἀθηνῶν ἐντυπώσεις του, ἃς συνεκόμισε κατὰ τὴν ἐξε-
τῇ αὐτοῦ ὡς πρέσβεως ἐν Ἀθήναις διαμονήν. Αἱ ἐπι-
στολαὶ αὗται ἐξεδόθησαν καὶ εἰς ἰδιαιτέρον τόμον ὑπὸ
τὸν τίτλον Ἀθηνῶν καὶ ἐπιστολαί, τοῦ δ' ἔργου
προτάσσει ὁ συγγραφεὺς βραχύτατον πρόλογον. ἐξ οὗ
ἀποσπῶμεν τὰ ἐπόμενα χαρακτηρισίζοντα τὸν τε συγγρα-
φεὰ καὶ τὸ ἔργον :

«Κληθεὶς τῷ 1880 εἰς τὴν θέσιν προσέδρου ὑπουργοῦ
ἐν Ἑλλάδι διέτριψα ἐξ ἑτῆ εἰς τοὺς πρόποδας τῆς
Ἀκροπόλεως. Ἐβίωσα ἐν τῇ φιλοξενίᾳ τῶν σεβασμίων
ἐρεσιῶν καὶ τῶν συγχρόνων συμπαθειῶν. Εὗρον συγ-
χρόνως τὴν φιλίαν τῶν Ἑλλήνων καὶ τὴν οἰκειότητά
τῶν μακρῶν. Διὰ τοῦτο πιστὸς εἰς τοὺς φίλους μου
τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τὰ τοπία τοῦ Βοσπόρου,
ἠθέλησα νὰ ἀναμνήσω, ἐν δευτέρῳ ἔργῳ, τὰς ἀνεξα-
λείπτους συγκινήσεις, ἃς μοι ἐνεποίησαν τὰ θαυμάσια
τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, τὴν ἀνάμνησιν ἣν θὰ διαφυλάξω
ἐς αἶ' περὶ τῶν σήμερον Ἑλλήνων.

«Ἐντεῦθεν προέκυψαν αἱ Ἀθηνῶν καὶ Ἐπιστο-
λαί, ἐν αἷς συνώψισα τὸ πόρισμα τῆς ἐνδελεχοῦς, τῆς
καθ' ἐκάστην μελέτης μου. Εἶμαι μέτριος ἀρχαιολόγος,
ἐπίσης δὲ οὐδὲν τὸ κοινὸν ἔχει τὸ βιβλίον τοῦτο πρὸς
τὴν πολιτικὴν. Προσεπάθησα μόνον νὰ παραστήσω ὅ,τι
εἶδον καὶ ὅ,τι ἠγάπησα. Δὲν περιφρονῶ βεβαίως ὅ,τι
πρέπει νὰ θαυμάζω ἀλλαχοῦ, καὶ μετενεχθεὶς σήμερον
εἰς Ῥώμην δύναμαι νὰ ἐννοήσω τὸ μεγαλοπρεπὲς με-
γαλεῖον τοῦ Κολοσσαίου καὶ τοῦ Βατικανοῦ. Ἀλλὰ
διατηρῶ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ ἑλληνικὴ τέχνη εἶνε
ὑπερτέρα τῆς ὕψιστης διανοίας παντὸς ἄλλου πολιτι-
σμοῦ. Οὐδαμοῦ, καθ' ἐμέ, αὐτὸ τὸ καλόν, ὅπερ δὲν
ἐξαργτᾶται οὔτε ἐκ τῶν μεταβατικῶν ἐποχῶν οὔτε ἐκ
τῶν παραλλασσόντων παθῶν, ἐπεφάνη ἐν τηλικαύτῃ
ὑπερφυῇ λαμπρότητι.

«Μεθ' ὅσα καὶ ἂν λέγωσιν οἱ νεώτεροι ὁπαδοὶ τῆς
πραγματικῆς σχολῆς τὸ ἑλληνικὸν ἰδανικόν εἶνε τὸ ὕψι-
στον σημεῖον, εἰς ὃ ἀνυψώθη ἡ ἀνθρωπότης. Δύναται
πᾶς τις νὰ παραγάγῃ καὶ ἄλλοια ἔργα· ἡ τέχνη εἶνε
ἐλευθέρη καὶ ἐκαστος αἰὼν ἔχει τὰς ἰδίας αὐτοῦ ἐμπνεύ-
σεις. Ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἐκαστος πρέπει νὰ ἐννοήσῃ
τὴν Ἑλλάδα. Ὁ ἀγνοῶν αὐτὴν καλλιτέχνης δύναται
νὰ ἔχει εὐφυῆς, μεγαλοφυῆς ἴσως· θὰ στερεῖται ὅμως
πάντοτε τῆς ἱερᾶς ἀκτίνος. Ὑπὸ τῆς λάμπειας ταύτης
μόνον ἐπὶ τοῦ Ἀττικοῦ πεδίου φωτίζεται τις. Ἐν τῷ
Βατικανῷ, τῷ Λούβρῳ, μόνον τὴν ἀνταύγειαν βλέπει
τις καὶ ταύτην ἐνίοτε ἀπατηλὴν· ὁ πλῆσιφαις
ἥλιος μόνον ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν καταυ-
γάζει.»

Ἐκ τοῦ ὠραίου τούτου ἔργου ἐν ᾧ διαλάμπει εἰλι-
κρινὴς καὶ ἐνθερμὸς λατρεία πρὸς τὴν ἑλληνικὴν τέχνην
καὶ ἀκραίφνης πρὸς τὴν κατρίδα ἡμῶν ἀγάπη τοῦ δια-
κεκριμένου γάλλου διπλωμάτου θέλομεν δημοσιεύσῃ
ἐν τῇ «Ἑστίᾳ» τὰ δύο εἰς τὴν σύγχρονον κοινωνίαν
ἡμῶν ἀφορῶντα κεφάλαια, τὸ περὶ τῶν νεωτέρων Ἀθη-
νῶν καὶ τῶν ἐξῶν τῶν Ἀθηνῶν, γεγραμμένα καὶ
ταῦτα ὡς τὸ ὅλον σύγγραμμα διὰ λόγου γλαφυροῦ καὶ
ἐπιχάρματος. Σ. τῆς Δ.

ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐξέλθωμεν τῶν Ἀθηνῶν καὶ περιέλθωμεν
μικρὸν τὴν ἐзоχάν, χλοάζουσιν τὸ ἔαρ καὶ τὸν
χειμῶνα, κιτρίνῃ τὸ θέρος καὶ τὸ φθινόπωρον,
αὐστηρὰν πάντοτε τὴν θέαν, καὶ ἐν πάσῃ ὥρᾳ
σφοδρῶς θέλγουσαν τοὺς δυναμένους νὰ ἐννοή-
σωσιν αὐτήν. Ἡ Ἀττικὴ φαίνεται ἐγκεκλει-
σμένη μετὰ τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ Πεντελι-
κοῦ, τῆς Πάρνηθος, καὶ τοῦ Ὑμηττοῦ. Θεωμένη
ἀπὸ ὕψους τινὸς παρίσταται διελαινομένη κατὰ
μῆκος ὑπὸ ἐκτεταμένου ἐλαιῶνος, ἐγκατεσπαρ-
μένη ὑπὸ συστάδων τινῶν δένδρων, χωρίων
καὶ μεγάλων ἀγόνων ἐκτάσεων. Ἡ ἀνά μέσον
τοῦ Λυκαβητοῦ καὶ τῆς Ἀκροπόλεως πάλλευκος
πόλις διαχέεται εἰς τὴν κοιλάδα. Μακρόθεν
διαφαίνεται ὁ Πειραιεὺς μετὰ τῶν ἰσθμῶν τῶν
πλοίων καὶ τῶν καπνοδοχῶν τῶν ἐργοστα-
σίων του. Εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον ἐν τῷ βάθει τὰ
δάση τῆς Πάρνηθος καὶ τοῦ Τατοῖου βυθίζον-
ται εἰς κυανωπὴν οὐμίχλην.

Διέδραμον ἑκατοντάκις, καθ' ὅλας τὰς διευ-